

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Όχι άλλη κατακύλα

Η χώρα κατακυλάει, και αυτή τη φορά όχι στον τομέα της οικονομίας. Αρχίζουμε πάλι να συνηθίζουμε στα συνεχή κρούσματα βίας τα οποία αντιμετωπίζονται από την κυβέρνηση

και τις αρχές με χαλαρότητα και ανοχή. Οι φυλακές έχουν καταστεί ανεξάρτητο κράτος και οι τροφιμοί τους, ποινικοί και μη, εμφανίζονται να διαπραγματεύονται με θεσμικούς πα-

ράγοντες. Δεν συνάδουν όλα αυτά με την εικόνα μιας σοβαρής, ευνομούμενης χώρας. Ο πρωθυπουργός έχει σοβαρούς ανθρώπους να εμπιστευθεί αν θέλει να αντιμετωπίσει όλα

αυτά τα φαινόμενα. Δεν θα μπορέσει, όμως, να το κάνει όσο υπάρχουν ακόμη τα «βαρίδια» που βλέπουν τη χρήση βίας μέσα από ένα πρίσμα ελευθεριότητας ή και αναγκαιότητας.

ΑΥΓΗ Του Κλέαρχου Τσαουσίδη

Τι σχέση έχουν οι Πόντιοι με τους φασίστες;

Όλο αυτό το πατιρντί με τους ποντιοαμύτορες Κρητικούς, Βλάχους, Αρβανίτες και μακεδονομάχους εναντίον του ανθέλληνα Φίλη (διότι πας Πόντιος ίσον Έλληνας και ως εκ τούτου ο αρνητής της γενοκτονίας δεν μπορεί να εμφορείται από εθνικά ιδεώδη), μου θύμισε κάποιους πολύ γνωστούς Πόντιους της μεταπολεμικής Θεσσαλονίκης που γνωρίζοντας τα του οίκου τους δεν άφηναν να πέσει τίποτα κάτω.

Στην τότε Εύξεινο Λέσχη, όπου σύχναζαν, ο γιατρός Γιάννης Πασαλίδης, ο γιατρός Φίλων Κτενίδης, ο υπουργός Λεωνίδα Ιασωνίδης και άλλοι, παρά το βαρύ μετεμφυλιακό κλίμα προσπαθούσαν να κρατήσουν μια μετριοπάθεια. Άνθρωποι όλου του πολιτικού φάσματος, που σε καμιά περίπτωση δεν χρησιμοποιούσαν την ποντιακή τους καταγωγή ως όχημα.

Μιλούσαν απαξιωτικά για κάποιους «δικούς μας» (εννοώντας όλους τους πρόσφυγες) και κάθε φορά που μερικοί άναβαν φωτιές προσπαθούσαν να τις σβήσουν. Όπως έκαναν κι όταν κάποιος, αμέσως μετά την Καταστροφή, ήθελε να κατεβάσουν πρόσφυγα για υποψήφιο δήμαρχο. Και σε καμιά περίπτωση, άνθρωποι που είχαν γνωρίσει απίστευτες διώξεις, δεν

ήθελαν να συνεχιστεί η φαγωμάρα ντόπιων με πρόσφυγες και Ποντίων με τους υπόλοιπους Μικρασιάτες και τους Θρακιώτες.

Αυτοί ποτέ δεν θα κατέβαιναν σε συλλαλητήριο μαζί με τον Τσαούς Αντών (Αντώνη Φωστερίδη), τον Κισά Μπατζάκ (Κυριάκο Παπαδόπουλο) ή με τον Αντώνη Δάγκουλα (αυτός ήταν Μικρασιάτης), όλα δηλαδή τα αστέρια του δωσιλογισμού επί γερμανικής Κατοχής.

Αυτοί δεν θα υποστήριζαν ποτέ την ΕΕΕ, την πρώτη ναζιστική οργάνωση της Θεσσαλονίκης, που πυρπόλησε το 1931 τον εβραϊκό συνοικισμό Κάμπελ. Ήταν μια συμμορία που βρήκε ευήκολα ώρα σε «αγανακτισμένους» πρόσφυγες. Και τότε, ένας επιφανής «πατριώτης», ο Στυλιανός Γονατάς, είχε ανακοινώσει ότι για το πογκρόμ ευθύνονταν οι κομμουνιστές!

Τώρα, εκπρόσωποι ποντιακών οργανώσεων, Πόντιοι δεύτερης ή συνήθως τρίτης γενιάς, έβγαίνουν φωτογραφία στο Σύνταγμα μαζί με τον Κασιδιάρη και υπερασπίζονται αυτούς που χτύπησαν τον κ. Κουμουτσάκο. Στη Θεσσαλονίκη διώξαν με κλοτσοπατινάδα τους κατ' επάγγελμα φασίστες. Η γενοκτονία είναι προφανώς α λα καρτ...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Τάσος Παππάς

Απ' έξω και περιμένοντας

Μιλώντας στην «Εφ.Συν» του Σαββάτου ο νέος γραμματέας της ΚΝΕ, Νίκος Αμπατιέλος, για το ενδεχόμενο να σχηματιστεί κυβέρνηση στην Πορτογαλία από τους σοσιαλιστές, τους κομμουνιστές και το Μπλόκο ανέφερε ότι «από τη στιγμή που οικοδομούνται [αυτές οι κυβερνήσεις] πάνω στο έδαφος του καπιταλισμού [...] θα είναι δεμένες χειροπόδαρα με τις ανάγκες του κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστικών ενώσεων, της Ε.Ε. και του ΝΑΤΟ». Την ίδια μέρα ο γενικός γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής του κόμματος, Δημήτρης Κουτσούμπας, σε ομιλία του στην Ιταλία είπε ότι επιβεβαιώνεται «η συνεπής στάση του ΚΚΕ που σθεναρά απέρριψε τη συμμετοχή του σε τέτοιες κυβερνήσεις διαχείρισης του καπιταλιστικού συστήματος». Από τις παραπάνω τοποθετήσεις προκύπτουν τρία ζητήματα:

1) Αν είναι μοιραίο μια συμμαχική κυβέρνηση που έχει στόχο την κατάργηση της λιτότητας και την προώθηση ενός μοντέλου «ελάσσοнос σοσιαλισμού» να καταλήξει στην ήττα ή στην ενσωμάτωση, γιατί ο νεοφιλελευθερισμός φοβάται και αντιδρά με επιθετικότητα σε οτιδήποτε αμφισβητεί την παντοδυναμία του;

Είδαμε πώς συμπεριφέρθηκε στην πρώτη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Βλέπουμε πώς κινείται στην περίπτωση της Πορτογαλίας. Η πιθανότητα να συγκροτηθεί κυβέρνηση σοσιαλιστών, κομμουνιστών και ριζοσπαστών έχει προκαλέσει πανικό στους εκπροσώπους του. Ο δεξιός πρόεδρος της χώρας, τα συντηρητικά κόμματα, η δεξιά πτέρυγα των σοσιαλιστών (στελέχη της πιέζονται να αποστατήσουν), οι ενώσεις επιχειρηματιών, οι τραπεζίτες, η ευρωπαϊκή Δεξιά, το Βερολίνο και οι Βρυξέλλες προειδοποιούν ότι η Πορτογαλία θα μπλέξει σε επικίνδυνες περιπέτειες και δεν αποκλείεται να φύγει από την ευρωζώνη και την Ευρωπαϊκή Ένωση.

2) Η επιμονή της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς να μη συμμετέχει σε προοδευτικές κυβερνήσεις βοήθησε τους εργαζόμενους να κατανοήσουν τη φύση του καπιταλισμού, τον ρόλο της ύστερης σοσιαλδημοκρατίας, ριζοσπαστικοποίησε τα αδύναμα στρώματα της κοινωνίας και κινητοποίησε τις μάζες υπέρ της πολιτικής της;

Πουθενά στην Ευρώπη δεν παρατηρείται μια τέτοιου τύπου μεταστροφή. Το αντίθετο θα λέγαμε ότι συμβαίνει. Ο εθνικισμός, ο αντιδραστικός ευρωσκεπτικισμός και η Ακρα Δεξιά ενισχύονται, η σοσιαλδημοκρατία, παρά την ταπεινωτική συνθηκολόγησή της, δείχνει να αντέχει, ενώ η επιρροή των συλλογικοτήτων της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς συρρικνώνεται.

3) Η σταθερή θέση ότι στον καπιταλισμό δίνουμε τη μάχη «απ' έξω», άλλοτε αντιστεκόμενοι και άλλοτε διεκδικώντας, ευνόησε τις κοινωνικές τάξεις -σημεία αναφοράς αυτής της Αριστεράς-, βελτίωσε την οικονομική θέση τους;

Δυστυχώς, οι συνθήκες για τους εργαζόμενους έχουν επιδεινωθεί. Η αύξηση της ανεργίας και της φτώχειας στον Νότο, η επέκταση της μερικής και κακοπληρωμένης απασχόλησης στον Βορρά, η περιστολή των δικαιωμάτων της εργασίας, οι μεγάλες ανισότητες σε συνδυασμό με την αίτηση ότι δεν υπάρχει εναλλακτικός δρόμος (το περίφημο «κενό πίστης»), προκαλούν φαινόμενα απελπισίας και αποστράτευσης. Εκτός αν βολευτούμε σε μια κατάσταση τεμπέλικης αναμονής, βέβαιοι ότι θα γίνει αυτό που προβλέπει ο κ. Κουτσούμπας: «Ένα είναι σίγουρο: η προσωρινή νίκη της αντεπανάστασης δεν ακυρώνει τη νομοτέλεια του σοσιαλισμού». Πρόκειται όμως για μια εξ υποχρέωσης αισιοδοξία που σκοντάφτει στην πραγματικότητα.

ΕΘΝΟΣ

Ευκαιρία για την ύπαιθρο

Η συγκυρία είναι ευνοϊκή. Όταν η οικονομία έχει φτάσει σε σημείο που να αναζητεί απεγνωσμένα διεξόδους ανάπτυξης, τότε η προώθηση μεθοδικά σχεδιασμένων και επαρκώς χρηματοδοτημένων προγραμμάτων σε τομείς με μεγάλα περιθώρια ανάπτυξης είναι μια προοπτική που μπορεί άνετα να οδηγήσει στην επιτυχία.

Ο συγκεκριμένος τομέας είναι η αγροτική οικονομία. Και οι δυνατότητες της είναι τεράστιες, αν ο σχεδιασμός και η νέα οργανωτική δομή της έχουν ως αποκλειστικό στόχο την αξιοποίηση των πολλών θετικών παραμέτρων της ελληνικής υπαίθρου και τον περιορισμό ή ακόμη και την εξάλειψη των επίσης πολλών αρνητικών που της στέρψαν τη

δυνατότητα να αναπτυχθεί στον βαθμό που οι ιδιαιτερότητες της χώρας επιτρέπουν.

Σωστά επιδιώκεται η δημιουργία μιας νέας αγροτικής κοινότητας, αποκομμένης από τις αγκυλώσεις του παρελθόντος. Ήταν και φυσικά εξακολουθεί να είναι αδιανόητος ο περιορισμός στις γνωστές παραδοσιακές καλλιέργειες, στη στόχευση κυρίως, αν όχι και αποκλειστικά, των επιδοτήσεων και στην ανάδειξη των μεσαζόντων σε βασικό παράγοντα διαμόρφωσης και του αγροτικού εισοδήματος αλλά και των τιμών με τις οποίες φτάνουν τα προϊόντα στον καταναλωτή.

Νέοι άνθρωποι, νέες καλλιέργειες, νέα προϊόντα και νέες αγορές αποτελούν ένα τετράπτυχο που

ο νέος σχεδιασμός οφείλει να αναδείξει ως την αυριανή εικόνα της ελληνικής αγροτικής οικονομίας, αν πραγματικά ανήκει στις φιλοδοξίες της κυβέρνησης να τη μεταβάλει στην ατμοσφαιρική που θα μας βγάλει το ταχύτερο δυνατό από την κρίση και θα μας ξαναδώσει τη θέση που δικαιούμαστε να κατέχουμε στην κοινή ευρωπαϊκή οικογένεια.

Η επιτυχία του εγχειρήματος θα κριθεί, φυσικά, από το αποτέλεσμα. Και καλό θα είναι να μην ξεχνάμε ότι ένα θετικό αποτέλεσμα δεν εξαρτάται μόνο από τον κυβερνητικό σχεδιασμό, αλλά και από εκείνους που τον εφαρμόζουν. Η επιτυχία έρχεται μόνο μέσα από κοινή προσπάθεια.